ODSLEJ »TOVARIŠ«

V torek 21. decembra je bila sklicana 2. seja občinske konference ZK Moste–Polje.

Poglavitna tema o kateri so komunisti zelo odkrito in prizadeto razpravljali je bila: uresničevanje sklepov 21. seje predsedstva ZKJ. Sodimo, da je nujno potrebno javnost seznaniti z nekaterimi bistvenimi stališči, ki so jih moščanski komunisti nakazali v razpravi. Le-ti so prepričani, da jih bo javnost podprla!

– Kar zadeva uveljavitev delavcev iz neposredne proizvodnje v organih samoupravljanja in v vseh drugih predstavniških telesih in ne nazadnje tudi v ZK, je treba takoj ukrepati. (Naveden je primer nekega delavskega sveta v katerem je od 30 članov samo eden in še ta ne „čisti" delavec). Le tako bodo o socialnem razlikovanju in o drugih perečih problemih lahko spregovorili tisti, ki so najbolj prizadeti.

Ob tem so poudarili, da je pri nas preveč demokracije za socializmu sovražna gibanja premalo pa za delavski razred. Kajti – tako so menili – ne bi smeli dovoliti, da bi nekega dne ta razred prišel do večje veljave z drugimi sredstvi.

– Komunisti zahtevajo, da samoupravne sporazume o delitvi osebnih dohodkov takoj sprejmejo tudi vse družbeno-politične organizacije in druge institucije in ne samo proizvodne delovne organizacije.

– Komunisti sodijo, da bi morali odkrito spregovoriti o odgovornosti vseh tistih, ki so na kakršnikoli način kontaktirali z belogradistično emigracijo (Žebot, Levstik itd.).

– Bržkone bo treba podati celotito oceno vzrokov in posledic znane polemike o organiziranosti ZK v Ljubljani.

– Komunisti se bodo odločno zavzemali za odpravljanje pojavov malomeščanstva, nacionalizma, šovinizma, unitarizma ipd.

V obravnavo sta podana tudi naslednja dva stališča:

– Ko se denimo član ZK zavzema za določeno napredno stališče, ga je osnovna organizacija dolžna odločno podpreti. Podpreti je dolžna člane in osnovno organizacijo tudi občinska organizacija ZK in narobe: kadar se občinska organizacija in komite borita za stališče članstva ZK v občini sta osnovna organizacija ZK in sleherni član ZK dolžna nuditi občinski organizaciji in komiteju vso podporo.

– Opaziti je, da se člani ZK tako na sestankih in tudi sicer med seboj vse bolj vikajo. Opaziti je celo, da se po nekod med seboj celo titulirajo z „gospod" in „gospa". Ocenili so, da so take in podobne malomeščanske menire v nasprotju s stremljenji in idejnim usmerjenjem članstva ZK. Enotni so si bili v tem, da je treba na sestankih osnovnih organizacij takoj preiti na tikanje.

DUŠANU CERARJU

V dvanajsti, decembrski številki Naše skupnosti ste med novicami iz Dolskega napisali tudi tole:

„Zadnje dni novembra je zasvetila luč tudi v zadnji hiši v NAŠI OBČINI (podčrtal R. J.). Družine, ki stanujejo po hribih nad Lazami, so dobile elektriko, brez katere si danes skoraj ne moremo več predstavljati življenja. Izredno pohvalo zaslužijo že prej omenjene družine, ki so ves svoj prosti čas porabile za dela pri električni napeljavi."

Veseli me, spoštovani tovariš Cerar, da ste v naši krajevni skupnosti rešili problem elektrifikacije. Toda s tem še ni rečeno, da je ta problem rešen v vsej naši občini. Osebno vem za vsaj še deset hiš v naši občini, kjer še nimajo elektrike. Prav gotovo pa je takih primerov še več. Kot dopisnik Nsk ne bi smeli tako avtoritativno in z gotovostjo napisati, da je „Zasvetila luč tudi v zadnji hiši v naši občini." Bralci bi si namreč lahko ustvarili napačno podobo o objektivnosti informiranja v Nsk.

Upam, da ste moje opozorilo dobrohotno sprejeli, hkrati pa tudi upam, da bomo kmalu res lahko napisali, da je zasvetila električna luč tudi v zadnji hiši na območju naše občine.

S tovariškimi pozdravi!

R. J.

OBLOGA SLIKOPLASTIKA
LJUBLJANA – POLJE

Gostinsko podjetje Moste
LJUBLJANA, POKOPALIŠKA 11, tel. 316-326

Dimnikarsko podjetje
LJUBLJANA
Pokopališka 11, telefon 33-450

Mizarstvo Moste
● izdeluje sobno in kuhinjsko opremo za lokale in poslovne prostore

Predstavljamo vam naše dopisnike

Za dopisništvo so odgovorni tudi krajevni dejavniki

Eden naših najmlajših dopisnikov je prav gotovo 17-letni Rudi Jelnikar iz Volavelj. Hodi v četrti letnik pedagoške gimnazije v Ljubljani in če bo šlo vse po sreči, bo postal v štirih letih učitelj predmetnega pouka. Čeprav ima le 17 let, njegov besedni zaklad presega izredne sposobnosti njegovih vrstnikov in celo

Rudi Jelnikar: „Učitelji so mi svetovali naj grem na učiteljišče"

starejših. Vsaka misel mu je čista in ima svoj smisel. Občutek sem imel, da na nelogična vprašanja kot na nelogičen pogovor sploh ne pristaja. Skratka, pogovor z njim je bil resnično prijeten.

„Kako pa pridete vsak dan v šolo, saj avtobusna zveza s Prežganjem ni ravno najboljša? "

„Res ni najboljša, pravzaprav še daleč od tega, toda ker druge ni, se moram pač poslužiti tega edinega avtobusa."

„In kolikokrat vozi dnevno? "

„Le dvakrat na dan: zjutraj v Ljubljano, popoldne pa nazaj. To je avtobus, ki vozi v Gabrovko."

„Kaj pa učenje, ali kaj trpi zaradi vožnje? "

„Učenje še kar gre, kljub temu, da mi vožnja vzema precej časa. Tudi privadi se človek na vozni red in mislim, da mlademu človeku to niti ne škoduje, saj ga nauči točnosti, nekega reda. Poleg tega pa – kot sklepam po sebi – se da prav tako vse narediti, samo pravilno je treba čas razporediti."

„Pa je avtobus vedno polno zaseden? "

„Da, ker je to edini avtobus za celo Besniško dolino, h kateri gravitira precej vasi, iz katerih se vozijo delat delavci. Samo enkratna dnevna vožnja je kriva, da je v glavnem poln. Škoda, da vozi le enkrat dnevno, saj ti kraji niso tako oddaljeni od mesta, da ne bi mogli imeti še enega avtobusa."

„Kot ste omenili, hodite na pedagoško gimnazijo, to je na bivše učiteljišče. Zanima me, kdo vas je k temu vzpodbudil in kaj vidite v tem poklicu? "

„Za ta poklic sem imel še v osnovni šoli skrito željo, katere pa se takrat niti zavedel nisem. H konkretni odločitvi so pripomogli moji učitelji, ki so mi ob mojih dobrih uspehih v šoli svetovali, naj grem na učiteljišče."

„In kaj vidite v tem poklicu? "

„Predvsem to, da bi s svojo sposobnostjo in znanjem lahko koristil drugim. Spomnim se, kako sem z veseljem sprejemal razlago učne snovi in mi je vsaka ura odpirala nove in nove horizonte. To človeka osamosvaja. Nasploh pa mi leži humanistična smer, ker mislim, da bom z njo največ pridobil, pa tudi drugim bom lahko največ dal. Zavedam se, da je prav na tem področju veliko pomanjkanje delavcev in če lahko tu kaj prispevam k izboljšanju, bom to delal z veseljem."

„Izhajate iz kmečke družine in hribovske vasi, v kateri ima učitelj veliko ugleda kot politični in vzgojni dejavnik. Mislite da to velja še danes ali je to le podedovana miselnost? "

„Nekaj resnice je tudi v zakoreninjeni miselnosti, da je učitelj na vasi več kot drugi. Na drugi strani pa je tudi res, da mu ta privilegij ljudje nasprotno priznavajo, toda ne zato, ker je učitelj, pač zato, ker je osrednja osebnost okoliša glede na njegove sposobnosti. Zavedati se moramo, da na vasi ni druge inteligence in najbrž je in bo ostalo merilo, da kdor ostane ali pa je v položaju inteligenta na vasi, avtomatično dobi ta status. Mislim pa, da s tem ni nihče prizadet. Morda je celo prav, da je tako, ker ljudje potrebujejo neko avtoriteto."

„Kot dopisnik in bodoči učitelj se gotovo zavedate svojega poslanstva posebno poslanstva učitelja na vasi. Kako gledate na delo učitelja zunaj šolske stavbe? "

„Bilo je, je in bo, da mora učitelj veliko delati tudi zunaj šole. Mislim, da vsak učitelj, ki dela le znotraj šolske stavbe, ni pravi učitelj. Vsak se mora zavedati, da ljudje od njega pričakujejo delovanje tudi na terenu in na to mora biti pripravljen. Kdor tega ne zmore, potem tudi ne more biti dober učitelj, ker izgubi stik med ljudmi in učenci. Če tega ni, potem učitelj dela le za denar in ne more biti dober pedagog."

„Kot občan in dopisnik prebirate Našo skupnost. Kako vam je list všeč in kako gledate na dopisništvo? "

„Kot občan jo prebiram že zelo dolgo časa, kot dopisnik pa sodelujem le kake pol leta. Mislim, da je naloga lokalnih listov predvsem informirati in mislim, da ta list to dela. Na dopisništvo ne gledam kot obliko informacij iz posameznih krajev in področij. Sodim, da je dopisništvo nujno in da je v tem listu dobro zastopano. Škoda le, da je iz nekaterih krajev dosti novic, iz drugih pa ne in se točno vidi, kje je dopisnik in kje ga ni."

„In kaj želite listu in občanom za novo leto? "

„Listu to, da bi bili z njim občani kar najbolj zadovoljni, občanom pa srečno in zdravo novo leto."

Dopisnik mora snov poznati

Dopisnica, ki je v naš list pisala o zgodovini naših krajev, predvsem Most, je 23-letna Alenka Lobnik. Morda je bila zanjo ta tema ena najhujših, saj je morala prebrskati kupe gradiva, da je dobila vsaj delček ti-

Alenka Lobnik: „Zadovoljna sem če lahko tisto kar mislim prenesem na papir"

stega, kar je hotela; a po njenem zatrjevanju ji je ostalo še veliko nedotaknjenega in neizkoriščenega. Predvsem zaradi pomanjkanja časa in virov je ostala praznina na vaseh, saj te kraje do danes ni nihče podrobneje obdelal – razen novejše dobe.

Po njenem pripovedovanju pa ji bo tudi to koristilo, saj bo morala kot bodoča novinarka ali profesorica pregledati marsikateri arhiv, marsikatero gradivo. Vpisana je namreč na fakulteti za književnost in na fakulteti za politične vede in novinarstvo.

V svojem pisanju se je dotaknila tudi nekaterih kulturnih tem in te ji – kot kaže, najbolj ležijo.

„Zakaj vam najbolj ugaja pisanje o kulturi? "

„Ne vem, če bi lahko rekla, da mi leži samo to, toda zdaj se mi zdi, da sem na tem področju najbolj doma in zato mi gre to pisanje najbolj od rok."

„Torej boste pisali tudi o čem drugem? "

„Seveda bom, toda moje načelo je, da moram biti o tistem, o čemer mislim pisati, najprej sama dovolj poučena, da sem sposobna kritično in realno pisati."

„In katere teme naše občine se vam zde najtežje? "

„Vsekakor s področja kmetijstva. Pri tem mislim na probleme nacionalizacije, arondacije ipd. Potem pa je to področje nasploh zelo občutljivo, ker so tu razni interesi pa tudi težave, za katere je krivo tako nepoznavanje predpisov kot tudi izkoriščanje nepoznavanja predpisov. Na to področje se zaradi premajhnega znanja ne morem podati, kljub temu, da bi se z malo nuje lahko, saj poznam kmetovo življenje, ker sem večino počitnic preživela na kmetih pri stari mami."

„Vi ste naša stalna dopisnica in zanima me, kdaj ste prvič napisali besede, ki so šle v tisk? "

„Tega pa je že precej let, morda šest ali sedem, in to celo v Naši skupnosti."

„Pa potem, ste kaj pridno pisali? "

„Dolgo časa ne, kljub temu, da mi je pisanje vedno ležalo. Po naravi sem precej romantična in zato uživam, če lahko tisto, kar mislim, prelijem na papir. Zato sem ponovno začela pisati in zavoljo tega sem se vpisala na fakulteto za novinarstvo."

»Pokrivati« krajevno skupnost

Dopisnik, ki pošilja v naš list tudi mnogo fotografij, je 33-letni Ciril Zupančič iz Hrastja, poročen in oče 4-letne Martince, zaposlen v Papirnici Vevče. Žena je prav tako zaposlena in dela v Saturnusu. Na Martinco sta do sedaj pazila sama, ker sta delala v izmenah, od sedaj naprej

Ciril Zupančič: „Fotografiranje je moj konjiček"

pa jo bosta dajala v varstvo sorodnikom v Sneberje.

Kot dopisnik sodeluje pri našem listu od letos, prej pa je večkrat pisal v tovarniški list Papirnice Vevče Naše delo.

„Torej imate veselje s pisanjem? "

„Imam, posebno s popotovanj. Rad veliko potujem in s teh popotovanj rad napišem kakšno vrstico. Imam dober čut opazovanja in to rad posredujem drugim."

„Na popotovanjih imate s sabo tudi fotografski aprarat? "

„Da. Že od nekdaj rad fotografiram in je to tudi moj konjiček."

„Pa pišete tudi o čem drugem? "

„Ne, v glavnem ne, posebno ne z gospodarskega področja, ker na tem področju nisem doma."

„Toda pisali ste na primer tudi vesti? "

„Sem. Vendar ne da bi jih iskal ali se sistematično z njimi ukvarjal. To so bila bolj trenutna opažanja.

„In zakaj ne pišete še nap. o delu KS Šmartno ob Savi, o delu SZDL, gasilcev, mladine itd."

„Za to je potrebno malo več časa, saj se mora človek udeleževati sestankov in manifestacij, da dobi gradivo za pisanje. Ko še nisem bil poročen, je bilo časa več, toda takrat nisem pisal; zdaj ko pišem, mi pa časa zmanjkuje, ker moram marsikatero uro posvetiti družini."

„Pa bi morali le poiskusiti poslati v Nsk tudi kakšno vest, saj lahko v listu zasledite, da prav iz vaše KS vesti manjka!"

„Res je, da teh vesti manjka, mislim pa, da jih je bilo prej še manj."

„Vi ste dopisnik s terena, pa tudi iz tovarne. Kako gledate na delo dopisnika s terena in na njegovo povezavo s krajevnimi političnimi dejavniki? "

„Dopisnik mora biti s terenom dobro seznanjen, da lahko o teh problemih piše. Povezan mora biti z ljudmi, ki kreirajo lokalno politiko, pri tem pa mora biti tudi kritičen, ker le tak dopisnik lahko tudi koristi stvari, napredku. Dopisnik, ki samo hvali, ni dober dopisnik."

„In kako gledate na povezavo med dopisniki in Našo skupnostjo? "

„Zdi se mi, da ni najboljša, saj je dopisnik bolj ali manj prepuščen sam sebi. Potrebno bi bilo več stikov med dopisniki in uredniškim odborom. Ta bi moral dajati več napotkov in smernic za svoje seje, kjer bi dobili potrebne napotke, pa tudi seznanili bi se z delom celotnega časopisa. Tako, upam, bi se obdržal marsikateri dopisnik. Dostikrat je tako, da človek piše, potem mu pa zmanjka tem za pisanje in ker ne ve naprej, preneha pisati."

„Kako pa ste sicer zadovoljni z našimi dopisniki? "

„Tisti ki pišejo, so v redu in iz nekaterih krajev je dosti in dobrih vesti. Želo hitro se vidi, kje je dopisnik in kakšen je. Verjetno bi bilo potrebno kraje, kjer ni dopisnikov, vedno znova poživati na sodelovanje."

„Za konec bi vas pozval še za misel pred novim letom!"

„Ob novem letu bi želel veliko uspeha uredništvu Nsk pri njegovem delu, pa seveda vsem občanom in kajpak Papirnici Vevče. Novo leto bom verjetno preživel doma z družino in ne bom šel nikamor."

Štirje v hram učenosti

Naš dopisnik Dušan Cerar se je rodil leta 1952 v Dolskem. Ima še dva brata in Božo prav tako kot Dušan tudi včasih prime za pero in kaj napiše za naš list. Vsi pri Cerarjevih pa hodijo v šole: Božo na pravno, Dušan pa na elektro fakulteto, mlajši brat hodi zadnje leto v gimnazijo, sestra pa v srednjo medicinsko šolo. Tako imajo pri hiši veliko študentov, pa malo ljudi za zaslužek. Vsi vneto tolažijo mamo, da bo že bolje, ko bodo odštudirali. Upamo, da bo res tako in da bodo takrat mami povrnili vse tisto, kar ona sedaj daje njim.

Kot naš dopisnik se Dušan oglaša že precej časa in tudi precej redno; pa me je zanimalo, če je pisal že prej.

„Ne prej nikoli nisem pisal in tudi nobenega odnosa do pisanja nisem imel."

„Kako torej, da vseeno precej dopisujete!"

„Lansko leto je prišel od uredništva Nsk dopis na krajevno skupnost, da naj bi nekdo pisal za ta list. Moja mati je tajnica KS Dolsko in tako sem po liniji najmanjšega odpora postal vaš dopisnik. Seveda je meni precej olajšano delo, ker je veliko gradiva kar že v hiši, saj vse seje pri nas doma še naknadno predebatiramo.

„Torej niste pisali iz nekega zadovoljstva, temveč bolj iz čuta glasu Dolskega!"

„Moram reči, da bolj zaradi drugega vzroka kot iz osebne potrebe, saj me problemi Dolskega skoro ne zadevajo."

„Pa boste še pisali v Nsk ali boste pridružili dopisnikom, ki prenehajo pisati? "

„Premišljeval sem tudi o tem in včasih me zamika, da bi kar prenehal."

„Zakaj? "

„Zato, ker o neki stvari pišem, potem mi pa ljudje na cesti ugovarjajo, da ni res, da ni tako in podobno. Vsak veliko ve, toda šele takrat, ko je napisano. Vsem je res težko ustreči, toda zavedajo naj se, da pišem o skupnem interesu in ne v interesu posameznika."

„Če bo utihnil vaš glas iz Dolskega, verjetno lep čas ne bo nihče pisal v Nsk, nakazoval probleme in delo te KS!"

„Vem in prav zato še pišem v ta list, čeprav ni vsem vse prav. Ponavadi je tako: pohvale nihče ne izreče, grajo pa kaj hitro!"

„Kaj pa honorar! Ali vpliva na vaše dopisovanje? "

„Ne, prav gotovo ne, saj do danes nisem dobil niti dinarja honorarja, kljub temu da vem, da so prispevki honorirani. Prav tako ni dobil dinarja niti moj brat, ki tudi dopisuje v ta list."

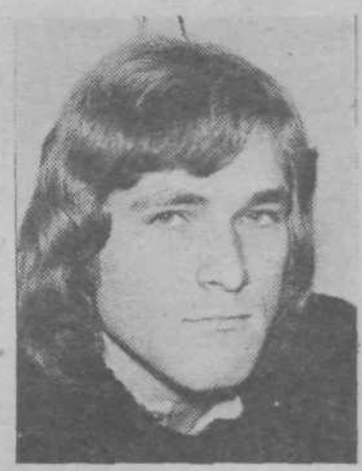

Dušan Cerar: „Hitreje si deležen graje kot pohvale"

„Zanima me, kako kot dopisnik ocenjujete ta list? "

„Ne vem kaj bi na to odgovoril. Če bi ga analiziral, bi ga ocenil kot zelo dobrega – vsaj v primerjavi z drugimi lokalnimi listi. Urednik dobro razporeja snov; le polemičnih člankov je premalo. Premalo pa piše o nekaterih stvareh, o katerih vsi govore. Tako na primer o problemu zemlje in kmetov v Dolskem. Tu o tem veliko razpravljajo in vem, da tudi vaš list ve o tem problemu – piše pa ne. To za list ni dobro, ker imajo ljudje občutek, da pišemo v Nsk samo tiste stvari, ki so že same po sebi v redu, izognemo pa se resničnim problemom. Tudi fotografij iz narave in drugih bi bilo lahko več in ne bi se objavljale le takšne, ki so ozko vezane na besedilo. Nasploh pa mi je list všeč, saj je tudi že na zunaj videti resen časopis."

„Stari ste 19 let in zanima me, kje in v kakšni družbi boste silvestrovali? "

„Do danes še nimam nobenega načrta. To pride šele zadnje dni in morda celo takrat, ko se najmanj pripravljaš, najboljše uspe!"

„In kaj želite našim občanom za novo leto? "

„Predvsem zdravja in pa veselo silvestrovanje."

P. S. Uredništvo Naše skupnosti obvešča tovariša Cerarja in vse druge dopisnike, da je vsak prispevek honoriran. Neizplačani honorarji so v računovodstvu in jih lahko vsak trenutek dvignejo. Da honorarji še niso izplačani, pa smo delno krivi tudi mi, ker dopisnikov nismo obvestili, kje honorarje izplačujemo. Upamo, da nam bodo ta spodrsljaj oprostili in še naprej prav tako redno in marljivo dopisovali.

Rubriko ureja
E. SVETEK